

číslo 25
ročník V.
marec 2010

ČASOPIS MARXISTOV-LENINISTOV

AVANTGARDA

Proletári všetkých krajín, spojte sa!

PÄŤ ROKOV OD VZNIKU "VÝZVY KOMUNISTOM V KSS"

V tomto roku si pripomíname piate výročie udalostí v Komunistickej strane Slovenska (KSS), ktoré sa začali oficiálne "Výzvou ku komunistom v KSS" (datujeme ho na 22.1. 2005), vyústili následne k vzniku Platformy "Komunisti v KSS". Od okamihu, kedy sa Výzva dostala do rúk radových členov sa spustil vnútrostranícky boj o charakter strany, vtedy ešte neusporiadanými a jasne nevyprofilovanými skupinami a jednotlivcami. Až následný triedny boj vo vnútri strany ukázal to, čo nás v strane jasne oddeľovalo a muselo logicky vyústiť do konfliktu, ktorého jediným záverom mohol byť odchod jednej, alebo druhej skupiny. Dnes tento boj môžeme označiť za „boj o základy marxizmu leninizmu“, ktorý marxisticko-leninská (používal sa aj pojem boľševická) časť v strane nezvládla a postupne bola z jej radov vytlačena, alebo súdruhovia prešli do radov Spoločnosti vedeckého komunizmu.

Ako to začalo?

Originálny prepis dokumentu z 9. januára 2005:

Výzva komunistom v KSS

Vzhľadom na nežiaducu situáciu v KSS, ktorá nastala po V. zjazde, vzhľadom na neprijateľné spôsoby politiky oportúnneho vedenia KSS a odsudeniehodné konanie časti poslancov klubu KSS, si dovoľujeme osloviť radových členov KSS, partijných a čestných komunistov, ktorí si uvedomujú vážny stav v KSS spôsobený nositeľmi OPORTUNIZMU, REVIZIONIZMU a hlavne KONJUNKTURALISTAMI v našej strane.

Viac ako pol roka sme svedkami neustálych apelov znepokojených členov strany na rôznych stranických fórach a na stránkach Úsvitu, čo nás presvedča o tom, že strana neprežíva nič nové, že počas svojej histórie s určitou periodicitou viedli zdravé sily v strane zápas s hore uvedenými prejavmi a ich nositeľmi a že strana dokázala zviest s touto plagiou víťazné zápasy.

Vyzývame Vás aby ste vo svojich základných organizáciách otvárali diskusiu na tieto otázky, nenechali sa zastrašiť a znechutiť „majstrami“ intríg, ktorí sa z rôznych príčin (či zámerom) votreli do našich radov.

Jedine v diskusií na tieto závažné problémy budeme schopní zviest zápas s touto plagiou a odkázať ich tam, kde je ich miesto, to znamená, do tak zvaných lavicových strán, či už Smer, Lavý blok alebo novej Arvayovej strany.

Sme presvedčení, že súčasná sociálna a politická situácia dáva dosť podnetov na to, aby tá časť občanov, ktorí vždy a jasne obhajovali KOMUNISTI, veľmi rýchlo pochopí a dá dôveru len takej strane, ktorá je schopná jasne, bez okolkov predkladať svoj cieľ, pomenúvať veci pravým menom a že je schopná postaviť sa na čelo odporcov kapitalizmu v ich spravodlivom boji. A to bez ľúbivých slov, všeobecnych fráz a prispôsobovania sa na „obraz“ prania pravice a súčasnej protiludovej zločinnej vlády.

Po určitých analýzach konštatujeme, že súčasné vedenie KSS nie je schopné tieto ciele naplniť. Sme presvedčení, že bez samoočist'ovacej schopnosti nie je perspektíva úspechu Komunistickej strany. Žiaľ sme svedkami, že naša strana, kde získali „aparátčici s hrošou kožou“ páky (funkcie), aby konali tak ako kona-

jú, to znamená, potláčajú kritiku, začínajú praktizovať rôzne intrigy a formy nátlaku a dokonca „zbavovať“ sa kritikov (napr. s. Hoptu). Jak v poslaneckom klube KSS, tak v samotnom predsedníctve ÚV začínajú sa prejavovať konjunkturálne ale i osobné záujmy. Je pre to najvyšší čas prestať plakať nad rozliatym mliekom (kádrové obsadenie po V. zjazde KSS) a tieto otázky otvoriť a ukončiť mimoriadnou konferenciou. Ak sa v strane z rôznych príčin nepodarí tento proces, budú nútení členovia strany, ktorí vstupovali do strany pre iné než zisťné dôvody hľadať cestu, ako historickú úlohu a ciele aké im vyplývajú z učenia Marxizmu-leninizmu budú môcť realizovať a plniť. Marxist-leninisti v KSS, spojte sa !!!

Tento dokument zároveň podáva najjasnejší dôvod následného pomenovania stúpencom otvorenej kritiky voči vtedajšiemu vedeniu strany. Výzva sa orientovala na „Komunistov v KSS“.

Netrvalo dlho, situáciu v strane sa nepodarilo udržať v tajnosti a už 22. januára 2005 sa cez médiá prehrnuli informácie o existencii platformy, pri čom zazneli i prvé verejné požiadavky voči vedeniu KSS. Informácie priniesla televízia TA3 ako prvá, následne to bola Markíza i verejnoprávna STV. Každý skúsený politik samozrejme vie, že pri konfrontačnom spôsobe len ťažko možno očakávať, že obvinená strana pristúpi na požiadavky, už vôbec nie, ak má v rukách právoplatné mandáty. To samozrejme nebolo v záujme skupiny, ktorá sa rozhodla otvoriť doposiaľ najväčšiu vnútrostranícku ideologickú diskusiu v obnovej KSS. No, ani vedenie strany na seba nenechalo dlho čakať a vyjadrenia platformy jasne odmietli predstaviteľia strany, ako aj zasadanie KV KSS v Trenčíne, ktoré bolo pre túto mimoriadnu udalosť zvolané. Vyhlásenie sa nieslo v nasledovnom znení:

Predsedníctvo KV KSS prerokovalo situáciu, ktorá vznikla po vyhlásení tzv. frakcie „Komunisti v KSS“ a uznáša sa: odsudzuje a dištancuje sa od vzniku a vyhlásenia tzv. frakcie „Komunisti v KSS“ v Ladcoch dňa 22. januára 2005, považuje konanie iniciátorov vyhlásenia za hrubé porušenie stanov KSS, predovšetkým článku 8 – Povinnosti člena strany (odseky a), d) a g). Na základe horeuvedeného ukladá predsedom okresných výborov KSS Ilava a Považská Bystrica a základným organizácia KSS v ktorých sú iniciátori tzv. frakcie členmi, aby urýchlenie riešili vzniknutú situáciu, v súlade so Stanovami KSS článok 5. Ďalej :Vyjadruje jednoznačnú podporu súčasnému vedeniu KSS a taktie po poslancov NR SR za KSS a schvaľuje vyhlásenie pre médiá z dnešného rokovania predsedníctva KV KSS, predsedov OV KSS a členov ÚV KSS Trenčianskeho kraja. (V Trenčíne dňa 24. januára 2005)

Podobné stanoviská padali aj na zasadnutiach ÚV KSS, kde sa mimo iných pani poslankyňa Bollová vyjadrila, aby predstavitel'ov Platformy strana zažalovala. Myslela tým hlavne tvrdenie o skorumpovanosti predstavitel'ov strany. Stranícka tlačovina KROKY uverejňuje niekoľko článkov predstavitel'ov strany, napríklad „Čože je to za platformu“ od pána Suška (terajšieho podpredsedu ÚV KSS), či „Kto to radí a zabezpečuje?“ od pána

Fučeka, predsedu KV KSS Trenčín. Súbežne s tým boli obchádzané niektoré okresné výbory strany, aby sa potvrdila ich lojalita.

V tomto čase sa myšlienky stúpencom platformy objavovali hlavne v novinách Úsvit, vďaka ktorým sa dokázali rozširovať. Popri tom vznikala na kolene internetová stránka Komunisti.sk, ktorá slúžila aj na komunikáciu medzi vzdialenými stúpenkami platformy. No už koncom roku 2005 bola jasná potreba vlastnej tlačoviny. Predovšetkým kvôli pripravovanému jasnému oddeleniu sa a profilácii bolo nutné urýchlene na vytvorení nového časopisu zapracovať, čo sa vo veľmi krátkej dobe podarilo a už v decembri sa stretla redakčná rada nového časopisu marxistov-leninocov – AVANTGARDA v Gelnici a jeho prvé vydanie ste mohli v januári 2006 zaženať. Nemožno opomenúť významnú osobu, ktorá u tvorby Avantgardy po celé roky stála, Jána Lenča. Bol to práve Ján Lenčo, ktorý sklamaný a podvedený bývalým vedením KSS stál u prvých čísiel novin KROKY, ktoré mali vytláčiť dovtedy stranický orgán Úsvit. Myšlienky Jána Lenča a tvorcov novin KROKY sa však rýchlo rozišli a preto istým životným zadosť učením po práci v sprofanovaných oportunistických KROKOCH, bola spolupráca na vzniku novej komunistickej – boľševickej tlačí.

Platforma už v tomto čase pracovala aj mimo KSS, no napriek tomu jej hlavná práca sa uskutočňovala práve v jej rámci. V tomto období je možné zaznamenať začiatok spolupráce s „Klubom za demokratizáciu vnútrostraníckeho života“ pod vedením zakladajúceho člena a bývalého predsedu KSS 91 Júliusa Feješ. Táto fakticky pretrvávala až do reálneho zániku Klubu, ktorý stroskotal v momente uskutočnenia rokovania s Jozefom Hrdličkom, ktorý brilantne získal čas pre upevnenie svojho postavenia a nakoniec s „veľkou fanfárou“ Júliusa Feješ z radov strany nechal vylúčiť na zasadaní ÚV KSS. Skupina okolo Avantgardy sa proti rokovaniu s vedením KSS (J. Hrdličkom), ktoré sprostredkoval a bol ich sprostredkovateľom Karol Uhrík, od počiatku stala odmietavou, napokon sa ho i odmietli zúčastniť napriek ponúknutému „miestu u stola“. Dôvodom nebol fakt, že by nebolo o čom hovoriť a ani to, že by šlo o osobné rozpory, dôvodom bolo jasné presvedčenie, že ideové smerovanie predstavitel'ov vedenia KSS a predstavitel'ov Avantgardy bolo diametrálne odlišné.

Druhú významnú spoluprácu sa podarilo nadviazať vďaka súdruhov Jaroslavovi Klivarovi, ktorý bol členom redakcie Dialog, sprostredkoval naše myšlienky do Českej republiky. V Českej republike sa redakcia AVANTGARDY začala realizovať aj v spolupráci s KSČ-ČSSP, kedy túto spoluprácu verejne v prvom vydaní tlačoviny tlmočila rozhovorom s predsedom Ludvíkom Žifčákom. Aj vďaka tomu si zaslúžila nemalú pozornosť už v svojej prvotiny.

Spomením v tomto krátkom priestore, ktorý je na to určený ešte tri závažné udalosti. V prvom rade ide o trestuhodné porušovanie stanov strany pri rušení nepohodných základných organizácií KSS, ako i vylučovanie v Socialistickom zväze mladých. V decembri 2005 bola zrušená ZO KSS

Je tomu už päť rokov čo vznikla v Komunistickej strane Slovenska

(KSS) platforma „KOMUNISTI V KSS“. Človeku, sledujúcemu dianie v komunistickej hnutí, sú dôvody na vznik tejto frakcie ako i okolnosti jej vzniku známe. „Frakcionári“ kritizovali nevyrázne a nekomunistické vystupovanie poslancov NR SR za KSS, neustále vzdávanie sa strany od vedeckého komunizmu, Marxizmu-Leninizmu, hanebné hlasovania jednotlivých poslancov, nepriehľadnosť v hospodárení strany, zrieknutie sa proletárskeho charakteru KSS, odmietanie triedneho boja atď.

Približne v tom čase začal vychádzať i občasník Marxistov-Leninocov AVANTGARDA, ktorý sa od začiatku profiloval ako triedne, proletársky orientovaná tlačovina, kritizujúca oportúnne vedenie rádboty „Komunistickej“ strany Slovenska a presadzujúci boľševizáciu, rozumej revolucionarizáciu KSS. Toto samozrejme vyvolalo v KSS pohyby, keď vedenie ktoré absolútne prepadlo, začalo strácať podporu členstva i sympatizujúcej verejnosti, začalo sa zbavovať kritikov, medzi inými vtedajšieho podpredsedu KSS, poslancu NR SR I. Hoptu, a rôznymi spôsobmi, i takými ktoré boli v rozpore so stanovami strany, začalo týchto kritikov zo strany vylučovať i cestou dokonca likvidovania celých základných organizácií. Vznikol i KLUB ZA DEMIKRATIZÁCIU VNÚTROSTRANÍCKEHO ŽIVOTA vo vnútri strany, ktorý postupne do svojich radov organizoval podstatnú časť členov kritizujúcich nezdravé pomery v strane. Popri tom vzniklo i občianske združenie SPOLOČNOSŤ VEDECKÉHO KOMUNIZMU, ktoré združuje Marxistov-Leninocov Slovenska, Čiech a Moravy, nadväzuje široké medzinárodné kontakty prostredníctvom vznikajúcej „internacionály“ ICOR-u.

„Nové“ vedenie strany po volebnom debakli začalo ešte väčší odklon od Marxizmu-Leninizmu, od triedneho, proletárskeho prístupu a začalo stranu ťahať ešte viac doprava, k sociáldemokratizmu. Nerešpektovalo dokonca ani rozhodnutia vnútrostraníckej rozhodovskej komisie na ktorú sa vedenie kritizujúce zrušené organizá-

v Považskej Bystrici, združujúca 25 členov. Rovnako dopadla i ZO v Ilave a Košeci. Boli to organizácie, ktorých členovia boli spájaní s prácou platformy Komunisti v KSS. Napriek okamžitému odvolaniu sa na Ústrednú rozhodcovskú radu sa rozhodnutie, ktoré muselo byť podľa vtedy platných stanov na strane zrušených organizácií, neustále odkladalo. Padlo až tesne pred mimoriadnym zjazdom KSS po neúspešných voľbách v roku 2006. Aj napriek tomu, že ÚRoK rozhodla v prospech zrušených organizácií a odporučila tieto rozhodnutia zrušiť, nové vedenie KSS ho odmietlo rešpektovať. Popri tom sa vylučovalo i v SZM. Na zasadaní ÚV SZM v Trenčíne sa dostavil (po dlhej dobe...) i Jozef Hrdlička. Hlavným bodom zasadania, aj keď mimo plánu, bol návrh Michala Friča na vylúčenie piatich členov SZM zo svojich radov. Šlo o všetkých piatich členov redakcie Avantgardy. Hlasovanie rozhodlo (aj keď znova proti stanovám organizácie) o ukončení členstva dvoch členov, čo fakticky znamenalo odchod ostatných členov redakcie viac menej dobrovoľne. Michal Frič sa onedlho stal predsedom Socialistického zväzu mladých a Jozef Hrdlička predsedom ÚV KSS.

Druhým a predposledným medzníkom uvediem vznik Spoločnosti ve-

EDITORIAL

cie odvolali, nakoľko boli zrušené v rozpore so stanovami stra-

ny, v čom im aj komisia dala za pravdu, no UV KSS toto rozhodnutie odmietol rešpektovať. Len pred pár týždňami bol z KSS dokonca vylúčený i jeden z jej zakladajúcich členov a bývalý predseda KSS 91 Július Feješ (donekdávna hovorca Klubu za demokratizáciu vnútrostraníckeho života). Postupne zo strany, ktorej zostal komunistický iba názov, i dobrovoľne povystupovali mnohí dlhoroční členovia, ktorí boli i pri jej vzniku, spomeniem za všetkých len Prof. J. Čelka, spisovateľa J. Lenča, apod.

V tomto čase KSS prišla približne o polovicu svojich členov a dostala sa do veľkej krízy.

Dnes je možno program KSS označiť za maloburžoázny, sociáldemokratický. Podobne je tomu i so stanovami strany. Pred triednymi proletárskymi heslami a vyhláseniami dostávajú prednosť stupídne, tzv. všeludové, čiže v skutočnosti buržoázne heslá, ako „SPOJME SILY PRE DOBRO OBYČANA“. Ale ktorého občana? Aj kapitalista vykorisťujúci proletára je občanom. S ním sa má vykorisťovaný proletár spájať?!?!? A pre koho „dobro“ to bude? Pre kapitalistov samozrejme! V tom spočíva práve najväčšia zrada oportúnnej „KSS“ - nevedie proletárov k triednemu uvedomeniu, ale naopak ho buržoáznymi heslami a lživými teóriami klame a zavádza, udržiava v triednej nevedomosti. Za tých päť rokov v KSS prebiehal tuhý vnútrostranícky boj, pri ktorom boli komunisti - boľševici zo strany oportunistami vytlačení a tí ktorí tam ešte zostali sa zmierujú so stavom aký momentálne je a zaujali postavenie typických centristov „v rámci zachovania tzv. jednoty strany“ namiesto toho, aby proti oportunizmu a revizionizmu bojovali. Žiaľ, momentálne sa v KSS nenachádzajú sily ktoré by boli schopné vykonať vnútrostranícku zmenu a boľševizáciu, ktoré by sa zasadili o jej zrevolučenie a triednu proletársku profiláciu. Triedny boj sa však nekončí, ani ten v rámci komunistickej hnutia a AVANTGARDA s týmto vedomím vstupuje do svojej druhej päťročnice.

Martin Jágrik

deckého komunizmu. Vznik datujeme na november 2006, prvé zasadnutie prípravného výboru sa uskutočnilo 9-10. decembra v Spišskej Novej Vsi za účasti zástupcov Českej KSČ-ČSSP a Nemeckej MLPD. Myšlienkovým tvorcom pre vznik takéhoto druhu organizácie bol Prof. Jaroslav Čelko. Označil pri našich stretnutiach existenciu takejto organizácie za správnú.

A na koniec stojí za spomienku vstup SVK do organizácie ICOR – internacionálna marxisticko-leninská organizácia. Dobré si pamätám na verbálne popudy rečníkov na seminári v Nemeckom Gelsenkirchene, ktorý sa konal pri príležitosti 25. výročia vzniku MLPD. Rečníci viacerých krajín, medzi nimi i zástupca SVK, vyzvali MLPD, aby sa chopila práce a istou mierou tak potiahla aj iné revolučné organizácie. Približne o rok sme už začali pracovať na vstupe našej organizácie medzi čaťateľov na členstvo a od roku 2008 medzi ne aj patríme, čím sme sa zaradili medzi najpokrokovejšie organizácie po celom svete, ktoré bojujú proti kapitalizmu pomocou vedeckej teórie Marxizmu-leninizmu. Také je stručné ohľadnutie na to, čo započala VÝZVA KOMUNISTOM V KSS.

-vjml-
člen SVK, 24 rokov

Predseda Občianskeho združenia Spoločnosť vedeckého komunizmu (SVK) na marxistickom seminári v Spišskej Novej Vsi.

Na začiatok chcem zdôrazniť, že ML je filozofický smer skúmajúci a vysvetľujúci vývoj spoločnosti, jej zákonitosti, spoločenské procesy, či prírodné javy, založený Marxom a Engelsom a doplnený Leninom. Preto iba podotknem v tejto súvislosti, že ten kto odmieta bolševizmus a bolševizáciu komunistického strany, kto tvrdí, že bolševizmus na Slovensku nie je aplikovateľný, odmieta vlastne Leninizmus, proti Leninizmu ako neoddeliteľnej súčasťi Marxizmu bojuje a tým skryto útočí na samotné základy Marxizmu, aj keď možno nevedome.

Ako každá vedecká teória aj ML má svoje nezastupiteľné termíny a výrazy, ktoré presne pomenávajú a vyjadrujú konkrétne spoločenské a prírodné zákonitosti, javy a procesy. Často krát, pokiaľ niektorí z takýchto termínov nahradíme iným „modernejším“ slovom, ktoré ale už nevystihuje tak presne konkrétny opisovaný prírodný či spoločenský jav, proces, určitú zákonitosť, dochádza ku skomoleniu a celkovej vulgarizácii vedeckej teórie. A toto je aj problém dnešných strán, združení, hnutí hlásiacich sa k ideológii ML. Možno dokonca povedať, že v tejto oblasti dnes vládne totalný zmätok.

S dočasnou porážkou revolučných (rozumej proletárskych) síl, vynorili sa i teórie o všeobecnej porážke ML, o jeho zlyhaní, neplatnosti či neaplikovateľnosti v súčasnosti, „moderných podmienkach“ v tzv. „inej dobe“. Pozoruhodné ale pritom priznávajú pre kritikov ML je, že keď hovoria o jeho zlyhaní či neaktuálnosti, nepodkladajú svoje tvrdenia nijakými konkrétnymi faktami, z pravidiel nekonfrontujú svoje „moderné“ náhľady s dielami klasikov ML a o prejavoch vulgárneho antikomunizmu ani nehovoriac. Dnes sme svedkami, okrem iného, aj teórií o údajnej neexistencii proletariátu v súčasnosti, postupnom prerastaní kapitalizmu v socializmus, zmierňovaní, či dokonca neexistencii triedneho boja, všeobecnosti demokracie a ľudských práv, všeludských záujmoch, o nutnosti existencie tzv. kombinovaného typu vlastníctva ako protiváhy ku kapitalistickému súkromnému vlastníctvu výrobných prostriedkov, o tzv. všeobecnom sociálnom štáte ako alternatíve ku diktatúre proletariátu. To som spomenul iba niektoré z „novátorských“ pseudofavicových myšlienok, ktoré predstavujú socializmus 21. storočia.

Mnohé z týchto myšlienok však nie sú ničím novým a už v minulosti sa v rôznych podobách a formách vyskytovali. Za jeden zo základov ML môžeme označiť teóriu o triednom boji. Dovolím si teraz zacitovať samotného K. Marxa: „*pokiaľ ide o mňa, nepatrí mi ani zásluha, že som objavil existenciu tried v modernej spoločnosti, ani zásluha, že som objavil ich vzájomný boj. Buržoázni dejepisci opisali už dávno pred mnou historický vývin tohto boja tried a buržoázny ekonomický anatómia tried. Môj prínos je tento. 1: Dokázal som, že existencia tried je spätá len s určitými historickými fázami rozvoja výroby. 2: Že triedny boj vedie nevyhnutne k diktatúre proletariátu. 3: že táto diktatúra je iba prechodom k zrušeniu všetkých tried a k beztriednej spoločnosti.*“ Koniec cit. (Marx, Engels – Vybrané listy Bratislava 1959, str. 67-34). Doplní ho človek rovnako povolaný, ktorý podal snáď najpresnejšiu definíciu tried. V. I. Lenin: „*Triedy sú veľké skupiny ľudí, ktoré sa od seba líšia svojím miestom v historicky pevne stanovenom systéme spoločenskej výroby, svojím vzťahom (väčšinou zakotveným a právne upraveným v zákonoch) k výrobným prostriedkom, svoju úlohu v spoločenskej organizácii práce, a teda formou získavania a rozsahom tej časti spoločenského bohatstva, ktorou disponujú. Triedy sú také skupiny ľudí, z ktorých jedna si môže privlastňovať prácu druhej vďaka rozdielnemu postaveniu v určitej sústave*

spoločenského hospodárstva.“ Koniec cit. (V. I. Lenin: Veľká iniciatíva, zväzok 39, Svoboda, Praha, 1988, s. 37).

Pýtam sa (!), zmenilo sa niečo čo túto definíciu tried vyvracia? Sú v „novej, modernej dobe“ iné podmienky ktoré by tieto konkrétne výstupy Marxa a Lenina negovali?

Žiadne takéto exaktné dôkazy nie sú! Naopak (!), od čias keď žili Marx, Lenin nič sa na tomto pomere nezmenilo. A pokiaľ existuje súkromné vlastníctvo výrobných prostriedkov, budú

AKTUÁLNOŠŤ MARXIZMU-LENINIZMU

existovať i spoločenské triedy. Kto toto spochybňuje, spochybňuje samotnú podstatu ML!

Proletariát nemožno vnímať ako kariatúru zaolejtovaného robotníka od sústruhu z 30-tich rokov minulého storočia, ale podľa jeho zaradenia v sústave výroby a výmeny. Proletariát je proletariátom tým, že nevlastní výrobné prostriedky, a nato aby prežil je nútený predávať svoju pracovnú silu, z toho plynie i názov námedzní otroci, keďže je nútený brať a to hlavne v čase krízy akúkoľvek prácu za ktorú však dostáva zaplatenú iba časť a zvyšok si privlastňuje kapitalista vlastníaci výrobné prostriedky. Triedu kapitalistov nazývame buržoáziou. Proletárom je dnes človek predávajúci svoju pracovnú silu za mzdu a kľudne pritom môže pracovať v bielom plášti, sediac pri počítačom riadenom obrábacom centre, či skladajúci miniatúrne časti výpočtovej techniky, alebo aj vodič autobusu, ktorý iba predáva svoju prácu, pričom zaplatenú dostane iba časť z hodnoty celkovej práce a nadhodnota - teda nezaplatená časť práce robotníka pripadá kapitalistovi, firme pre ktorú pracuje a tým preňho vytvára zisk. Popri tom si však treba uvedomiť, že stále existujú milióny proletárov-robotníkov v rozvojových krajinách, ktorých podmienky a celkové životné postavenie je ešte horšie než to ktoré poznali proletári u nás v tých už spomínaných 30-tich rokoch minulého storočia! Hovoríť preto o neexistencii robotníckej triedy, o neexistencii nejakého klasického „Marxovho proletariátu“ je nezmysel.

Základnou vlastnosťou kapitalizmu je práve kumulácia kapitálu, ľudovo povedané, peniaze plodia peniaze. A práve v tom spočíva antagonizmus, čiže nezmieriteľný spoločenský rozpor, rozpor v záujmoch jednotlivých kapitalistických tried, proletariátu a buržoázie. Záujmom proletára je dostať za svoju prácu čo najvyššiu mzdu, kým záujem kapitalistu je prirodzene čo najväčší zisk a teda za prácu proletárovi zaplatiť pokiaľ možno čo najmenej, pretože rozdiel potom pripadá kapitalistovi a ten tvorí jeho zisk a už spomenutú kumuláciu kapitálu. Je teda celkom zrejmé, že pokiaľ existuje súkromné vlastníctvo výrobných prostriedkov, nevyhnutne musia existovať i spoločenské triedy, ktoré majú nezmieriteľné záujmy. Boj týchto tried za presadzovanie svojich záujmov je bojom tried, čiže triednym bojom. A je teda nezmyslom tárať o akýchsi všeludských záujmoch, o neexistencii triedneho boja, o postupnom zmierňovaní triedneho boja. K. Marx o tom hovorí, citujem: „*Zatiaľ je antagonizmus medzi proletariátom a buržoáziou bojom triedy proti triede, bojom, ktorého najvyšším výrazom je totalná revolúcia. Možno sa napokon čudovať, ak spoločnosť, ktorá je založená na protiklade tried, vyústi do brutálneho protirečenia, do stretnutia muža proti mužovi ako posledného riešenia? Nehovorte, že spoločenský pohyb vylučuje politický pohyb. Nikdy nejestvuje politický pohyb, ktorý by zároveň nebol spoločenským. Jedine v takomto usporiadaní, kde už nebudú triedy a triedny antagonizmus, prestanú byť spoločenské evolúcie politickými revolúciami. Dovtedy bude v predvečer každého všeobecného pretvorenia spoločnosti vždy posledným slovom spoločenskej vedy: Boj alebo smrť, krvavá vojna alebo ničota.*“ Koniec cit. K. Marx – Bieda filozofie.

Veľmi klamlivou buržoáznou teóriou je teória o všeobecnosti demokracie

a nadtriednosti štátu. Základnou chybou komunistických, ľavicových strán hlásiacich sa k „modernizácii“ ML či k tzv. eurokomunizmu alebo socializmu 21. Storočia je, že prijímajú túto teóriu a nevyjadrujú rozdiel medzi štátom proletárskym a štátom buržoáznym, hovoria len o štáte vo všeobecnosti, ako by bol niečím nadtriednym, nevnímajú demokraciu Marxisticky, Leninsky, teda triedne, ako súčasť triedneho boja, boja tried ktorých záujmy sú nezmieriteľné. Citujem: „Štát“ podľa Engelsa „je pro-

pojmy mimotriednymi. Vandervelde kladie vedľa seba vydobytie štátnej moci proletariátom (jednou triedou) i ľudový štát, pričom nepozoruje že mu z toho vzniká zlátnina! U Kautského s jeho čistou demokraciou vzniká taká istá zlátnina, také isté protirečivé, malomeštiacke ignorovanie úloh triednej revolúcie, triednej, proletárskej diktatúry, triedneho proletárskeho štátu.“ Koniec cit. (Lenin, Proletárska revolúcia a renegát Kautsky). A u sociálneho či sociálne spravodlivého štátu,

ktorým sa tak radi oháňajú moderní pseudomarxisti, vzniká taká istá zlátnina, také isté protirečivé malomeštiacke ignorovanie úloh triednej revolúcie, triednej proletárskej diktatúry, triedneho proletárskeho štátu.

Ako vidieť, argumenty s ktorými sa stretávame my dnes, ktoré nám podsúvajú „vylepšovateľia“ Marxizmu pričom základné tézy klasikov ML označujú za prekonané, nie sú nové, sú len zabalené do nového papiera, len je im daný zdanlivo nový náter, s tými istými frázami museli bojovať už samotný Marx, Engels či neskôr Lenin a Stalin, ako som vám práve dokázal!

Od samotného vzniku Marxizmu sú snahy vykliešťať z neho to nebezpečné pre buržoáziu, jeho bojové, revolučné jadro a spraviť z neho len akýsi neškodný humanizmus.

Hlavný kapitalistický rozpor je v rozpore spoločenskej výroby a súkromného privlastňovania, nie v našich predstavách o spravodlivosti a nesp spravodlivosti. K sociálnym revolúciám prichádza vždy vtedy keď sa na určitom vývojovom stupni dostávajú výrobné sily a výrobné vzťahy do rozporu, do otvoreného konfliktu, ak prestávajú byť v rovnováhe, ináč povedané výrobné sily začnú prerastať výrobné vzťahy. Dochádza k úpadku a stagnácii celej spoločnosti nakoľko už nie je schopná sa ďalej rozvíjať podľa starých poriadkov v dôsledku čoho prichádza skôr či neskôr k politickej revolúcii. V tom aj spočíva hlavné východisko proletárskej revolúcie bez ohľadu či niekto ML vyhlasuje za prekonaný a neaktuálny. V tom a iba v tom a nie v predstavách tzv. filantropov vyžívajúcich sa vo vymýšľaní

Recenze - Ján Lenčo: ZÁSTUP Z RODU HRDÝCH

Přečetl jsem knihu Jána Lenča „Zástup z rodu hrdých“, kterou vydal autor vlastním nákladem v Knižním centru Žilina v roce 2009 jako „dárek k dvacátému výročí politického převratu roku 1989“. Kniha byla napsána v roce 1974, ale veřejně je vydána až nyní. Pojednává o osudech komunistů – organizátorů odborového a stávkového hnutí a zlepšovatelů – spjatých se dvěma slovenskými textilkami: žilinskou Slovenou a závodem (později V. I. Lenina) v Rybárpoli (dnes součást Ružomberku).

První část, věnovaná žilinské textilce, začíná kapitolou o jejím založení v r. 1890. Vypovídá o tom, že nová textilka zajistila pracujícím lidem z okolí jistotu obživy a lepší životní podmínky než měli dosud, přesto však bylo vykořisťování v továrně nelidské a pro nás už nepředstavitelné. „S. Kozlík, který nastúpil do fabriky roku 1915, vypovídá: „Za Rakúsko-Uhorska sa robilo až 16 hodín denne. Boli sme často takí ustatí, že sme aj pri stroji zaspali. Väčšina robotníkov bývala na dedinách a chodievali sme denne 15 až 16 km peši, po pás v snehu, v krpoch. Štyridsať či päťdesiatroční robotníci vyzerali ako sedemdesiatroční starci. Niektorí spávali v nocľahách. Tu však ich spoločníkmi boli ploščice a vši – zasa sa nevyspali. A ani sa nemali kde poriadne umyť.“

M. Páricková, ktorá začala v závoде pracovať roku 1909, vraví: „Vo fabrike zamestnávali vo veľkom množstve ženy. Bili nás. Najväčším postrachom v tie časy bol mladý James Vogel. Bol to hotový tyran. Denne chodil po továrni, či v zime či v lete, s kvetom na kabáte. Spre-vádzal ho jeho veľký hnedý pes. Nás robotnícky kopal a fackoval. Raz som tkala na troch malých strojoch zastávky pre železničnú správu. Na zem mi spadla papierová cievka práve vtedy, keď prišiel pán generálny Vogel. V strachu som pád cievky ihneď nezbadala a hneď som sa po ňu nezohla. Vogel ma chytil za krk,

odviedol k cievke a zohol ma k zemi tvárou k spadnutej cievke, pričom mi nadal a kopal ma.“ (s. 17 – 18)

Nespokojnosť pracujúcich se poprvé prejavila ve stáve v r. 1912, mnohem silněji pak v r. 1924, kdy už existovala komunistická strana. Dobře připravená stávka proti připravovanému výraznému snížení mezd trvala od 26. 3. až do 5. 5. 1924 se rozšířila i do dalších textílek. Textiláci sice nedosáhli splnění všech svých požadavků, ale průběh stávky zvýšil jejich organizovanost, třídní uvědomění a umožnil jim poznat, že v mladém Československé republice je moc v rukou kapitalistů a ne lidí, jak se snažili pracujícím namluvit buržoazní a reformistické politiky. Součástí stávky byly všemožné výhrůžky vůči stávkujícím i rozeznání shromáždění textílaček četníky – žandáři, kteří se, jako při jiných akcích tohoto druhu, chovali velmi surově, „kopali bezbranné ženy a mlátili ich pažbami pušiek, niektoré dokonca ťahali za vlasy po zemi“ (s. 32). Studujeme důkladně tato autentická svědectví, než začneme hovořit o „demokratické republice tatička Masaryka“!

Ďalší kapitola vypovídá o stáve v žilinské textilce v roce 1943, za klerofašistického Slovenského štátu (který je některým dnes politicky vlivným silám na Slovensku ještě větším vzorem než tzv. první republika). Dělníci se vzbouřili proti nízkým mzdám a nedostatku zboží. Organizátory stávky se podařilo utajit, dělníci vyjednavači byli šest týdnů vězněni, museli však být propuštěni, protože jim nebylo nic (ani proti tehdejšímu zákonům) prokázáno. Dělník Štefan Žofčík, který si na neúnosnou situaci dovolil postěžovat při setkání pracujících s prezidentem Tisem, byl propuštěn...

Pod názvem „Žena z rodu hrdých“ následuje příběh komunistky Márie Párickové, která zasvětila celý svůj život

různých teorií o sociálně spravodlivom štáte, štáte pre všetkých. Opät Engels – Citujem: „*Keby sme nemali inú istotu o nastávajúcom prevrate dnešného spôsobu rozdeľovania plodov práce ako vedomie, že tento spôsob rozdeľovania je nesp spravodlivý a že spravodlivosť musí raz zvíťaziť, bolo by s nami zle a mohli by sme dlho čakať. Podstata veci je v tom, že tak výrobné sily, utvorené moderným kapitalistickým spôsobom rozdeľovania statkov sa dostali do krkolávneho rozporu so samým týmto spôsobom výroby, a to v takej miere, že nevyhnutne musí nastať prevrat v spôsobe výroby a rozdeľovania, ktorý odstráni všetky triedne rozdiely, ak nemá celá spoločnosť zahnúť. V tejto hmata-telnej, hmotnej skutočnosti a nie v predstave nejakého knihomola o práve a nepráve je istota, že novodobý socializmus zvíťazí.*“ Koniec cit. (Engels- Antiduhring.)

A práve toto je azda najlepší argument nielen pre tých čo tvrdia, že Marxizmus je prekonaný a neaktuálny, ale i pre tých, ktorí ho tak všemožne opravujú a vykliešťať z neho jeho revolučné jadro, učenie o násilnej revolúcii a diktatúre proletariátu, pre tých ktorí tárajú o sociálnom štáte.

Na záver budem výstižný mne samému a aj Spoločnosti vedeckého komunizmu, ktorú zastupujem na tejto oficiálnej pôde.

Slová o zjednotení a spoločnej práci sú prítlačivé, no za peknými slovami, ako náš kapitalizmus presvedčil, môže byť presný opak. Dovolím si voľne zacitovať Lenina – Skôr, ako sa zjednotíme, musíme sa najskôr dôsledne rozdeliť!

Ja pridávam: A to nie preto, aby sme sa oslabili, ale preto, aby sme vedeli čo nás spája! My chceme byť Spoločnosťou výsostne triednou - vedeckou, organizáciou ktorá nesie právom označenie Avantgarda – myšlienkový vodca tých, ktorí to dnes ešte netušia, tých, ktorých spojí spoločný záujem. Namiesto buržoázneho hesla spájať sily pre dobro občana, nech je našim heslom – Trieda proti triede!

Ďakujem Vám, ktorí ste dali priestor Spoločnosti vedeckého komunizmu, aj Vám, ktorí ste vypočuli moje slová. Česť práci! Súdruhovia!

Martin Jágrik, 29 r.

(autor je predsedom SVK)

boji za práci pracujúcich, za což byla pronásledována za první buržoazní republiky i za klerofašistického štátu, za kterého byla i dvakrát vězněna. Při prvním uvěznění ji pro potupu zavřeli do cely se zadržnými lehkými ženami, které začala úspěšně agitovat a byla proto správcem věz-nice přeložena do samoty se slovy: „Ešte aj tie kurvy by si tu pokazila.“ (s. 47) Pobyt v studené samote jí těžce podlomil zdraví, ale duševně jí nezlomil.

Část knihy o žilinské textilce končí kapitolkou o zlepšovatelích Ladislavu Krasnecovi a Štefanu Palackém. Následují příběhy bojovníků z textilky v Rybárpoli. Jejich osudy lze shrnout konstatováním ze začátku kapitoly o revolucionáři a organizátorovi ilegálního hnutí za Slovenského štátu, za svou činností po dva roky vězněném, Ondreji Kačalkovi: „Napokon tí, čo sa odhodlali zbaviť svet utrpenia, vždy platili za toto odhodlanie utrpením vlastným – vždy to tak bolo, no práve vďaka ich utrpeniu to raz bude inak.“ (s. 54)

Za pozornost stojí i příběh Márie Kudroňové, první ženy – nositelky titulu Hrdina socialistické práce, která poznala zrušnost fašismu při službě na statku v Německu, Antona Olejníka, dělnického předáka a bojovníka Slovenského národního povstání, později vězněného v koncentračním táboře a po Vítězném únoru nadšeného prosazovatele revolučních změn, jakož i závěrečný příběh zlepšovatelky Anny Chleboňové.

Kniha „Zástup z rodu hrdých“ výstižně ukazuje bídu pracujících za buržoazního panství a obrovský pokrok umožněný nastolením diktatury proletariátu a budováním socialistické společnosti. Její četbou neztratíte mnoho času – má 78 stran – ale výrazně si rozšíříte obzor. Knihu lze objednat na stránkách soudruhů ze Spoločnosti vedeckého komunizmu – www.komunisti.sk

Leopold Vejr, 22r., autor je členom SMKČ

BURŽOAZNÍ DEMOKRACIE A VOLBY

Přestože Ústavní soud dnes (tj. 9. 9. 2009) svým výrokem odsunul volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky k neznámému datu, předvolební atmosféra syčená především povídačkami režimních médií a předváděním představitelů buržoazních stran v parlamentním „žvanění“ nutí komunisty, aby jasně a principiálně vysvětlili, co je podstatou současného politického systému a zda skutečně nabízí možnost svobodné volby.

Termín buržoazní demokracie - tedy současný politický systém české buržoazní společnosti - se ze slovníků téměř všech politiků (až na čestné výjimky) vytratil. U zástupců buržoazních stran by tato skutečnost vůbec nepřekvapovala, byť v minulosti i tito představitelé občas tohoto termínu používali (např. M. Horáková ve své výpovědi před Státním soudem r. 1950 pojem buržoazní strana použila, ale i za první čs. republiky bylo ono slovo, vedle častějšího přívlastku „občanská“, někdy používáno), zarážející to však je u politiků KSČM. Většina z nich hovoří o současném politickém systému jako o demokracii. Tímto vzletným označením a nevysvětlováním podstaty politického systému spoluplytváří iluzi o jakémsi prostředí svobody, rozhodování a reálné moci lidu.

Slovo demokracie bez přívlastku je samo o sobě velmi málo vypovídající, čehož zneužívala a zneužívá vždy buržoazní propaganda tím, že za jedinou, nejširší a nejdokonalejší formu politické účasti lidu na moci a rozhodování označuje politické uspořádání v rámci kapitalismu, v době kdy vládnoucí třídou je právě buržoazie.

Je třeba také říci, že komunisté mohou chránit buržoazní demokracii pouze v jediném případě, pokud je tato ohrožena (lze-li to tak vůbec říci, v čem je zádrhel vysvětlím níže), existuje-li nebezpečí přechodu buržoazní demokracie v otevřenou buržoazní diktaturu (ve 20. a 21. století jde především o fašismus, v 19. století šlo např. o diktaturu Napoleona III. ve Francii; situace, kdy komunisté přešli na „obraně pozice“ nastala např. v době ohrožení Evropy fašismem v druhé půli 30. let 20. století, šlo o tzv. politiku Lidové fronty boje proti fašismu).

Vedení KSČM prezentuje komunistickou stranu jako jedinou záruku „demokracie“. Zda existují objektivní podmínky k tomu, aby KSČM bránila buržoazní demokracii, ponechám na úsudek každého z čtenářů, je však do značné míry irrelevantní hlásat tento záměr, nevysvětluje-li KSČM podstatu buržoazní demokracie a rozdíl mezi ní a otevřenou buržoazní diktaturou.

Co je to buržoazní demokracie, kdy a jak vznikla?

Buržoazní demokracie (někdy též nazývána měšťáckou demokracií) je obecně řečeno politickou nadstavbou sociálně-ekonomické základny kapitalistické společnosti. Jedná se o nejsvobodnější možné uspořádání společnosti v rámci kapitalistické formace, nejsvobodnější v komparaci s jinými politickými uspořádáními předchozích formací i kapitalismu samotného.

Buržoazie je zde vládnoucí třídou, drží moc a utlačuje pomocí buržoazního státního aparátu většinu obyvatel (proletariát). Ve své podstatě jde však o diktaturu buržoazie nad proletariátem, tedy o diktaturu naprostě menšiny nad naprostou většinou, realizovanou prostřednictvím formální (buržoazní) demokracie. Přesto však existují rozdíly mezi politickým systémem

buržoazní demokracie a otevřenou buržoazní diktaturou, ač podstatou obou je diktatura buržoazie (rozdílem se budu zabývat níže).

Buržoazní demokracie je výsledkem buržoazních revolucí, které v Evropě probíhaly počínaje 17. stoletím (Anglie 1688-9), v 18. století (Francie 1789 - 1794) a především ve století 19. (Francie 1830, poté revoluční rok 1848 - Apeninský poloostrov, německé státy, Habsburská monarchie, opět Francie).

Revoluce byl výrazem vzrůstu ekonomické a společenské role mladé buržoazie, která především (krom Anglie, kde šlo o obchodní kapitalismus) po výbuchu průmyslové revoluce a vzniku průmyslového kapitalismu musela dobytí politické moci na reakčním feudalismu a aristokracii. Politickým systémem feudalismu byl povětšinou stavovský sněmovní systém, kdy politickou moc nejen reálně, ale i formálně držela jen mizivá část jedinců z celkového počtu obyvatel (v českých zemích r. 1762 necelé 1% obyvatel), především z řad aristokratů, prelátů či měšťanů (někdy označováni jako politický národ).

Buržoazní revoluce uvolnily půdu pro postupný přechod k buržoazní demokracii. Stigmatem tohoto přechodu byly samozřejmě relikty feudalismu a stavovství v politickém uspořádání. V českých zemích představoval tento relikv tzv. kuriální systém. Základy buržoazní demokracie a byly v českých zemích položeny již v letech 1848 - 1849 (Kroměřížský sněm), k přerušení došlo bachovskou reakcí 50. let 19. století, r. 1861 byl obnoven parlamentní systém, který se reformami v letech 1867, 1873, 1897, 1907 dostal téměř na bázi buržoazní demokracie.

Tento proces však byl prakticky dovršen až vznikem Československa a přiznáním aktivního volebního práva ženám r. 1918. Je třeba říci, že buržoazní demokracie je spojena s určitými základními právy (ve své podstatě formálními a druhotnými, ne však nedůležitými), jako je shromažďovací právo, slučovací právo, právo svobodného projevu atd. Alfou a omezuje kapitalismu je právo vlastnické, pojímané ve smyslu britského „common law“ jako právo na soukromé vlastnictví výrobních prostředků (vystižně Marxem v rukopisech Grundrisse nazýváno jako právo na cizí práci). Skutečná základní práva člověka (práva sociální a ekonomická, např. právo na práci, či právo na bezpečný život) v kapitalismu garantována nejsou a z jeho podstaty ani být nemohou.

Jaký je rozdíl mezi buržoazní demokracií a otevřenou buržoazní diktaturou a kdy otevřená buržoazní diktatura nastává?

Buržoazní demokracie garantuje formální práva, v otázkách, které nejsou zásadní a v postupech, které nemohou ohrožovat panství buržoazie. Např. je v rámci buržoazní demokracie možné zakládat sdružení, pořádat demonstrace či vyjadřovat názor jdoucí proti samotné podstatě tohoto systému, tehdy když, slovy Marxe, neexistuje nebezpečí či možnost, aby se ideologie stala materiální silou ohrožující kapitalismus.

I v rámci buržoazní demokracie však dochází k represím a fyzickému likvidování odpůrců a to tehdy:

1) není-li si buržoazie jista svým postavením - je slabá, destabilizovaná nejen silou komunistického a dělnického hnutí (čs. 1. republika a stělnba do dělníků);

2) jedná se o dobu po výrazných aktivitách proletariátu proti kapitalismu, komunistická strana má trvalý masový vliv (dnešní Řecko, zákon na ochranu ČSR z roku 1923, Francie 50. a 60. let 20. století, dnešní Rusko);

3) určité násilí je tradičním formou „bezpečnosti“ (USA);

4) buržoazní demokracie tenduje k otevřené buržoazní diktatuře.

Obecně platí, že otevřená buržoazní diktatura nastává, dostane-li se kapitalismus do ekonomické či jiné krize. Buržoazie je velmi flexibilní, slovy Marxe z roku 1853, která reagovala na převzetí moci Napoleonem III. r. 1851, se vzdává své koruny, aby zachránila svou peněženku.

Zcela novou dimenzi však získaly následky krizí v nejvyšším stádiu kapi-

talismu - v imperialismu. Je třeba si uvědomit, že na rozdíl od liberálního stadia kapitalismu tají v době imperialismu nejen práva podnikatelsko-ekonomická (zasahují především maloburžoazii), ale někdy dochází k redukci i formálních buržoazních práv.

S narůstajícím zahníváním imperialismu a s rostoucími krizovými příznaky se otevírá prostor pro dvě alternativy:

1) Existuje-li silná a principiální komunistická či dělnická strana, organizovaná, uvědomělý proletariát, příhodná mezinárodní situace, nastává etapa proletářské revoluce a převzetí moci proletariátem.

2) Není-li takové komunistické strany, nebo je-li komunistická strana neprincipiální, otevírá se prostor pro otevřenou buržoazní (fašistickou) diktaturu.

Tato diktatura nebere v potaz téměř žádná formální práva, uchyluje se k fyzické likvidaci největších nepřátel kapitalu (komunisté, odboráři), nebo k likvidaci snadno stigmatizovatelných jedinců (národnostní, kulturní či sexuální menšiny). Téměř pravidelně vyvolává taková moc imperialistickou válku a genocidu.

Je nutno zmínit, že buržoazní demokracie může volně přejít v otevřenou diktaturu také tehdy, hrozí-li nebezpečí „buržoazní peněženky“ a buržoazie pak vyměňuje své mocenské představitele a utahuje šrouby. Jejím cílem je pak krvavý očištný proces, který jí má do budoucna zajistit neohrožené panství.

Buržoazní volby a možnost změny v buržoazní demokracii

Politický systém buržoazní demokracie tvoří politické strany. Tyto strany „vyrůstají“ z třídní konfigurace kapitalistické společnosti, tzn. jsou reprezentanty jednotlivých tříd a sociálních skupin. Ve své podstatě však existují pouze dvě strany: Strana buržoazní (jedna nebo několik buržoazních stran, v případě většího počtu strany zastupují různé části buržoazie či maloburžoazie) a strana proletářů, strana komunistická.

Buržoazní politické strany vedou naokou bouřlivé rétorické souboje, které hlavně buržoazní média vydávají za demokratický souboj různých názorů. Ve skutečnosti se však velmi málo odlišují, ale hlavně, poji je dvě základní zásady. Stojí pevně na půdě kapitalismu, tento systém spoluplytvářejí, chrání

a tím pádem je jejich největším nepřítelem strana komunistická a proletariát „pro sebe“ (uvědomělý proletariát).

To jsou zásady, ve kterých jsou vždy tyto strany jednotné. I z toho důvodu je jakákoliv systémová změna v rámci buržoazní demokracie nemožná.

Komunistické straně je tak formálně umožněn podíl na moci, ve skutečnosti však (je-li komunistická strana principiální) je jakýkoliv podíl na moci pracujícím zapovězen. Komunistické straně je umožněna účast ve volebním boji, ten je ale determinován takovými objektivitami kapitalismu, že je pronikavý úspěch ve volbách velmi ztížen.

Dojde-li náhodou v buržoazních volbách k úspěchu komunistické strany, je tento umožněn buďto objektivními skutečnostmi (mezinárodní situace, např. po 2. světové válce), nebo skvělou prací a pověstí komunistické strany mezi pracujícími, prací, která spoluplytváří sociální zkušenost dělníků. Zpravidla jdou obě smíšené podmínky úspěchu ruku v ruce. K tomu došlo např. v Československu po roce 1945, nešlo však o klasickou buržoazní demokracii.

Komunistická strana v takovém případě nemůže ustrnout na „pouhém“ volebním výsledku, musí především mimoparlamentním hnutím dosáhnout dobytí politické moci a možnosti změnit socioekonomický systém

(proletářská revoluce). Jakékoliv snahy změnit systém reformně, pomocí parlamentního buržoazního systému, nejenže byly teoreticky vyvráceny klasiky marxismu-leninismu, ale byly vyvráceny i praxí (Pařížská komuna, Allendeho Chile, poválečné snahy labouristů ve Velké Británii i ostatní účasti reformistů ve vládách; v současnosti se zdá, že podobný osud má Moldávie).

Komunistická strana však musí pracovat (až na výjimky dané objektivní situací) v buržoazním parlamentu a účastnit se volebního boje. Musí tak činit ze dvou hlavních důvodů. Za prvé, aby mohla pomoci pracujícím v parlamentu do té míry, kterou je kapitalismus schopen připustit (tato míra je také dána objektivními podmínkami, především mezinárodní třídní konfigurací - viz tzv. sociální stát a socialistické státy), za druhé proto, aby odhalovala svou zásadovost politickou podstatu eko-

nomického i politického systému kapitalismu.

Zmínil jsem, že volební boj buržoazního systému je determinován takovými objektivitami, které do značné míry znemožňují pronikavý úspěch.

Kapitalismus stimuluje např. dlouhým pracovním dnem pracujícího k tomu, aby se o veřejné dění vůbec nezajímal, nebo zajímal velmi málo. Výsledkem je, že v kapitalistických zemích na západě Evropy se o politiku dle různých průzkumů nezajímá 60 - 70 % lidí. Fraškovitostí politických výstupů zapřičiňuje také nechuť se o tyto věci zajímat. Zbýlý počet osob ovlivňuje rozsáhlou buržoazní propagandou, počínaje televizí a konče tzv. odbornými knihami. Psychicky vyčerpané jedince pak saturuje konzumním systémem, jímž ho ještě více k sobě upoutává.

Např. propaganda hraje nepodceňitelnou úlohu. Existuje mnoho příkladů z dějin, kdy pomocí buržoazní propagandy bylo velmi rychle myšlení dezorientovaného obyvatelstva převráceno zcela v opak. Kupříkladu roku 1916 vyhrál v USA prezidentské volby Woodrow Wilson s heslem Mir bez vítězství! Obyvatelstvo bylo totiž extrémně pacifistické.

Americká buržoazie však chtěla a potřebovala zasáhnout do imperialistické první světové války, Wilsonovi se tudíž nehodily protiválečné nálady obyvatel. Proto zřídil tzv. Creelovu komisi, jejímž úkolem bylo udělat z Američanů velkychtivou masu.

Za velký rok se mu to podařilo lépe, než sám očekával. Američané nenáviděli Němce, chtěli do války a muži se dobrovolně hlásili do armády.

Na závěr jen poslední konstatování.

Existují systémy buržoazních demokracií s více politickými stranami, ale také systémy s tradičními dvěma stranami. Domnívám se, že jakmile se systémy buržoazní demokracie tradičně reprezentované více buržoazními politickými stranami začíná vyvíjet k systému s dvěma silnými stranami, jedná se o jeden z příznaků fašizace společnosti (viz druhá republika).

Mám takový dojem, že podobný trend je nastartován v ČR. Ale nejen tato skutečnost je důkazem fašizace společnosti v české části rozbitého Československa.

Lukáš Kollarčík, 25r.

(Autor je předsedou Svazu mladých komunistů Československa.)

WWW.KOMUNISTI.SK

Portál Společnosti vědeckého komunismu. Najrozsiahljšia marxisticko-leninská elektronická knižnica na Slovensku. Elektronická výtka marxizmu-leninizmu v jednotlivých kapitolách. Informácie z komunistického a robotníckeho hnutia.

WWW.KOMSOMOL.CZ

Oficiální stránky SMKČ

Antikomunismus sílí, KSČM se přizpůsobuje

Vystoupení soudruha Lukáše Vrobela na XXVII. pražské teoreticko-politické konferenci "DVACET LET POTÉ - BOJO BUDOUCNOST POKRAČUJE"

Vážené soudruhy, vážení soudruzi, komunistické hnutí na území bývalého Československa se nachází 20 let po kontrarevoluci ve velmi obtížné situaci, způsobené zejména ústupem bývalé Komunistické strany Československa z pozic marxismu-leninismu ke koncepci tzv. demokratického socialismu, na které staví i dnešní Komunistická strana Čech a Moravy. Tato strana se sice formálně hlásí k marxismu, ale svými teoretickými koncepcemi typu „modelu socialismu pro 21. století“ či vyjádřeními a jednáním řady svých čelních představitelů samotné základy marxistické vědecké koncepce popírá. Žádný pokus o založení nové revoluční komunistické strany po roce 1989 nebyl úspěšný a všechny takovéto strany či organizace zůstaly bez většího vlivu. Ne proto, že by jejich politický radikalismus neoslovoval, jako spíš pro nedostatek schopných a dostatečně odhodlaných vůdčích osobností, které by dokázaly přesvědčit a získat širší masy.

Nijak příznivější nebyla a není ani situace v komunistickém mládežnickém hnutí, byť Komunistický svaz mládeže stál před svým rozpuštěním na pozicích marxismu-leninismu alespoň formálně. Tato organizace byla ovšem v roce 2006 na základě svého programu rozpuštěna Ministerstvem vnitra ČR a toto rozpuštění bylo v březnu 2008 potvrzeno. Poté začalo pronásledování jeho členů za propagaci rozpuštěného občanského sdružení. Nedosáhlo rozměrů nějaké „neutuchající represe“, jak se snažili prezentovat někteří vedoucí představitelé KSM, aby odůvodnili vlastní pasivitu, nicméně policejní kontroly, zabavování praporů a dokonce zadržování soudruha Davida Pazdery vedly některé soudruhy k obavám o vlastní budoucnost a ukončení aktivit v organizaci. Komunistická strana Čech a Mo-

ravy se rozpuštěného Komunistického svazu mládeže slovně zastala, pomáhala mu vést soudní proces, ale zároveň se mnozí její činitelé zalekli toho, že by strana mohla být obviňována z podpory rozpuštěné organizace, a tak se připojili ke štvanci vedené proti komsomolu, která zesílila po ustavujícím sjezdu Svazu mladých komunistů Československa v listopadu 2008.

Svaz mladých komunistů Československa (SMKČ) na svém ustavujícím sjezdu deklaroval, že naváže na pozitivní stránky činnosti rozpuštěného Komunistického svazu mládeže a zároveň bude usilovat o jeho legalizaci. Svou podporu mu v tom vyjádřilo zasedání ústřední rady KSM. Založení nové organizace umožnilo komsomolu rozloučit se s kariéristy a většinou oportunistů a trvale pasivních členů. Několik představitelů Komunistického svazu mládeže v čele s jeho bývalým předsedou Krajčou považovalo založení nové organizace za zradu.

(Pokračování na str. 4)

AKCE SMKČ

Latinskoamerický večer - Svaz přátel bolívarovské Ameriky Vás zve 10. 4. 2010 do Společenského sálu radnice Úřadu místní části Brno-střed, Dominikánská 2 - programem je ochutnávka exotiky i současnosti Latinské Ameriky - hudba, ukázky tanců, hip-hopových i exotických. Připravovat se bude kubánský národní nápoj Mojito za 65 Kč, vstup 50 Kč.

Uctění památky 65. výročí osvobození Brna Rudou armádou, 26. 4. 2010 od 17 hod. na Malinovského náměstí, před bustou maršála SSSR R. J. Malinovského. Poté přesun na Moravské náměstí. Změny vyhrazeny.

Inf. na tel. 731 814 649

nebo na www.ksmprobrno.wbs.cz

(Dokončení ze str. 3)

Je ostudné, že jedinými viditelnými aktivitami těchto jedinců, pasujících se do role pravověrného KSM a nereprezentujících vůli jeho volených orgánů, zůstalo politické i hospodářské poškozování KSM.

Přestože se Svaz mladých komunistů Československa snažil navázat maximální spolupráci s KSČM, bylo po jeho založení zastaveno kopírování časopisu Mladá pravda v prostorách ÚV KSČM a komsomolci byli vyhozeni ze své kanceláře v této budově. To byla zřejmá snaha o potlačení názorové opozice, o potlačení kritiky likvidátorských tendencí v KSČM, která z naší strany sílí.

Pravicové sdělovací prostředky si Svazu mladých komunistů Československa začaly nápadně všimát až díky jeho účasti na pietním aktu v Lidicích 13. června 2009. Toho dne pořádal SMKČ ve spolupráci s Komisí mládeže Pražské rady KSČM pochod z Prahy do Lidic, v minulých letech organizovaný KSM, na který s sebou účastníci nesli mimo jiné prapory SMKČ a KSM, oba se srpem a kladivem. Při pietním aktu v Lidicích byli komsomolci organizátoři požádáni, aby vzali také prapor KSČM a aby se zařadili do průvodu. Když pak byli někteří z mladých komunistů legitimováni policií za nesení praporu rozpuštěného občanského sdružení KSM a když buržoazní média spustila povyk, že KSČM prý zneužila vlastního pietního aktu v Lidicích k propagaci své strany a hnutí, představitelé KSČM se plně přidali k vyprovokované štvanci. Nepriznali popravdě, že komunisté různého věku a z různých organizací nosí do Lidic prapory a transparenty každoročně a že logicky využívají SVOU akci ke SVÉ propagaci. Poslankyně Vostřá sdělila internetovému portálu Mladé fronty DNES: „Máte pravdu, měli prapor KSM. Považuji to za chybu pořadatelské služby, kterou tvořili naši starší členové a ti se v těch vlajkách neorientují. Příště si najmeme soukromou agenturu, aby se tito extremisté na naše mítinky nedostali.“ Totéž zopakoval v rozhovoru pro Lidové noviny 15. června Vojtěch Filip, který se nepovažoval za vhodné ohradit proti označování komsomolců, převážně členů KSČM, redaktorem za „levicové extremisty - stalinisty“. V rozhovoru nevyločil ani možnost vylučování členů označovaných Lidovými novinami za „stalinisty“ z KSČM. Na otázku, kolik lidí v KSČM zastává stalinistické názory, opět mlčky přešel tento antikomunistický termín a odpověděl, že „jich mnoho není“.

Nejednalo se o jedinečnou vyjádření. Tzv. „levicový deník“ Haló noviny, fakticky tiskový orgán ÚV KSČM, který již dříve vystupoval ze svých stránek téměř všechny pozitivní zmínky o KSM i SMKČ, se jen hemžil kritikami postojů komsomolců. Jejich obhajobu prostor téměř nedostali. Zlostný článek napsal také vyhlášený teoretik Heller. Uvedl v něm mimo jiné, že „stalinismus je vlastně filozoficky s buržoazní ideologií mnoha nitkami spojen“. Uvážme-li, že lidé Helerova typu shodně s buržoazními ideologií označují termínem „stalinismus“ vulgárně leninismus, říká nám zaměstnanec aparátu KSČM Heller, že leninismus je spojen s buržoazní ideologií. (Asi na rozdíl od „demokratického“ či „samospřávného“ socialismu!)

Nu což, Heller má alespoň jasno v tom, o co usiluje a proti komu bojuje. Ne tak místopředseda ÚV KSČM Luzar, který na setkání s mládeží KSČM v říjnu t. r. prohlásil, že „naším cílem je nový systém, já si ho netroufím pojmenovat, zda to bude socialismus, komunismus, humanismus nebo jak se to bude jmenovat.“ (Leo Luzar se na dnešní konferenci přišel podívat, ale po úvodním projevu /s. Marty Semelové - pozn. red. SMKČ/ raději odešel...)

Podobná vyjádření lidí placených KSČM nás ale nemohou zarazit v době, kdy se může tiskovým mluvčím - a po

vzniklém skandálu alespoň pracovníkem oddělení - stát bývalý redaktor „Týdeníku politika“ Tomáš, který ve svých člancích ze začátku 90. let žádal postavení komunistické ideologie mimo zákon, nekompromisní zkonfiskování majetku komunistů a „spravedlivé tresty pro ně“. Stavěl se sice proti Havlovu režimu, ale ztotožňoval jej s - cituji - „bestiální Gottwaldovou komunistickou tyranii.“

Prisluhování a ustupování KSČM antikomunismu nemůže překvapit v době, kdy jsou dva místopředsedové strany, Dolejš a Milota, odhaleni jako zkorumpovaní kariéristé, v době, kdy se senátor KSČM Balín účastní odhalení pomníku Milady Horákové odsouzené v roce 1950 k trestu smrti za velezradu a vyzvědačství. Horáková se ke všem obviněním hrdě přiznala a ve výpovědi, která svou polemikou s obžalobou vyvrací názor, že by byla vynucená, nevyklučuje pro obnovu kapitalismu ani možnost války. Přesto senátor Balín zdůrazňuje, že „spolu s manželkou jsme na stavbu pomníku přispěli, podobně jako několik dalších členů poslaneckého i senátorského klubu KSČM“. Pravicové sdělovací prostředky uvádějí v této souvislosti jména poslance Evropského parlamentu Ransdorfa i předsedy ÚV KSČM Filipa. Navíc se hovoří o tom, že na pomník byly použity peníze i z fondů strany. Jakým právem a rozhodnutím koho?

Nedávno jsem slyšel na rádiu Haló Futura pořad obdivující dalšího otevřeného antikomunistu, Pavla Tigrida. Zatímco antikomunisté a kontrarevolucionáři jsou mnoha představiteli KSČM a jejími sdělovacími prostředky vynášeni do nebe nebo alespoň v duchu Mladé fronty DNES a Lidových novin považováni za „oběti režimu“, minulý stalinistický zřízení se svými představiteli je špiněno a napadáno. Při 60. výročí Vítězného února 1948 se KSČM sice postavila za samotný Únor, ale vydané prohlášení vyznělo v duchu, že se ihned po něm moc pracujícího lidu zvrhla ve zbesilou tyranii a bezpráví a celý další vývoj do roku 1989, snad s výjimkou „nadějného“ Pražského jara, byl špatný. Na výzvu předsedy Svazu mladých komunistů Československa s. Lukáše Kollarčíka o uspořádání demonstrace 17. listopadu t. r. u příležitosti 20. výročí restaurace kapitalismu jako odpověď na silici antikomunismus nedošla od předsedy ÚV KSČM Filipa a jeho sekretariátu žádná odpověď. SMKČ tak 17. listopadu od 18 hodin pořádá spolu s Komisí pro obranu lidských práv rozsahem menší protestní akci pro cizím základnám na území ČR a pietní akt za oběti kapitalismu před velvyslanectvím USA na Malé Straně.

Soudružky a soudruzi, nelze se divit, že ve straně natolik nahlované různými proudy antikomunistické buržoazní ideologie a natolik přivýklé polistopadovému bezzásadovému politikarění sílí štvance proti obhájčům marxismu-leninismu a bolševického, nebo chcete-li leninského pojetí komunistické strany jako předvoje proletariátu, že v této straně není ani zbla chuti organizovat marxistické školení jejích členů.

Programové prohlášení přijaté ústřední radou SMKČ se na rozdíl od základních dokumentů KSČM nejen hlásí k marxismu-leninismu a vybudování komunistické společnosti jako strategickému cíli (zatímco pro KSČM je programovým cílem pouze socialismus, navíc ve zcela netřídním a protimarxistickém „pluralitním“ pojetí), ale také k boji proti oportunismu a revizionismu jako zásadní podmínce pro posilování úlohy a významu komunistického a revolučního dělnického hnutí. Programové prohlášení je zakončeno větou, kterou i já ukončuji svůj příspěvek: Svaz mladých komunistů Československa je si vědom toho, že přechod k socialismu je možný pouze pod vedením revoluční komunistické strany řídicí se ve své činnosti marxismem-leninismem a přihlížející přítom ke konkrétní situaci.

Lukáš Vrobel, 22 r.
autor je členem SMKČ

Eurokomunismus je revizionistický, oportunistický směr, který vznikl v 60. letech minulého století v Evropě a stal se převládajícím mezi západoevropskými komunistickými stranami, které se chtěly vymezit vůči „nedemokratickému“ socialismu sovětského, případně čínského typu, po událostech v Maďarsku (1956) a zejména pak v Československu (1968). Eurokomunismus má silné pozice i dnes, důkazem čehož může být Strana evropské levice, jejíž členy je osmnáct levicových stran z různých evropských zemí včetně Turecka a další - jako KSČM a KSS - mají status pozorovatele. Jaká je ale ideová náplň eurokomunismu, jaký má vztah k marxismu-leninismu a co z toho vyplývá? To jsou otázky, jimž se v tomto článku budu věnovat.

Eurokomunisté odmítají revoluci, jakož i diktaturu proletariátu jako vyšší formu demokracie, odmítají odstranění buržoazní státní mašinerie, popírají leninismus či „stalinismus“ jako učení odporující marxistické filosofii, zahrnují celé období prvního pokusu realizace socialismu dle vědeckých zásad, namísto centralismu prosazují individuální národní cesty k socialistické společnosti, navíc uskutečňované postupnými parlamentními kroky. Takové jsou hlavní znaky eurokomunismu.

Odmítání revoluce co cesty k budování socialistické společnosti a následné diktatury proletariátu jde ruku v ruce s odsuzováním Leninova díla. Revoluce je procesem, při němž dochází k přechodu mezi dvěma sociálně-ekonomickými formacemi, od již zastaralé k nové, pokrokovější. Tak tomu již v dějinách několikrát bylo, například když buržoazie za podpory vznikajícího proletariátu svrhla feudalismus, jehož místo nahradil kapitalismus, systém plně vyhovující potřebám nové vládnoucí třídy - buržoazie. Revoluce je zákonitý, nevyhnutelný proces, jedná se o nejvyšší formu třídní boje a je mj. podmíněna rozporom mezi výrobními silami a výrobními vztahy, kdy již zastaralé výrobní vztahy (sloužící dosavadní vládnoucí vykořisťovatelské třídě) jsou překážkou rozvoje. Revoluce jsou, jak říkal Marx, lokomotivami dějin, posouvají vývoj kupředu.

Jaké jsou podmínky revoluční situace? Objektivními podmínkami jsou zejména: existence takové situace, kdy nejenže nižší vrstvy nechtějí žít starým způsobem, ale ani horní vrstvy nemohou již žít starým způsobem; zstředění bídy a utrpení utlačovaných tříd; značný růst aktivity mas, které se v pokojném období nechávají olupovat, v bouřlivých dobách však vystupují se svými požadavky. Musí ovšem nastat ještě subjektivní podmínky: způsobilost revoluční třídy k revolučním masovým akcím, dostatečně silným, aby byla svržena (nebo alespoň podlomena) stará vláda, která nikdy, dokonce ani v období krizí nepadne, není-li svržena, a existence revoluční strany, schopné vést tyto akce.

Na jednu stranu nemůže proletariát svrhnout buržoazní panství kdykoli, musí tedy nastat určitá revoluční situace (viz výše), z čehož plyne, že ač je třeba existující revoluční komunistické strana připravena převzít moc, nemůže fakticky dojít k socialistické revoluci, neboť takové počínání by bylo znakem maloburžoazního avanturismu a bylo by zcela v rozporu s marxistickými zákonitostmi. Tím nikterak nesnižují úlohu revoluční strany - nejuvědomělejší části proletariátu; její role je naopak klíčová, ježto musí efektivně působit na masy atd., což přibližuje onu revoluční situaci. Na stranu druhou se nelze - jak tvrdí právě eurokomunisté - revoluci vyhnout. Přejít k socialismu poklidnou, parlamentní cestou prostřednictvím reformem je představa vskutku utopická a naivní. Reformy nikdy nemohou vést ke změně podstaty systému, jsou jen ukázkou (dočasně) slabosti vládnoucí třídy, které těmito vstřícnými kroky chtějí utlumit třídní boj a zachovat existující systém. Je logické - a dějiny to potvrzují -, že čím větší bude moc komunistů a mocenská převaha vykořisťo-

KRITIKA EUROKOMUNISMU

vaných, tím reakčnější buržoazie bude, tj. aby zabránila podlomení vlastní moci, uchýlí se k otevřenému fašistickému autoritářství. Buržoazie se nikdy dobrovolně nevzdá!

S výše zmíněným souvisí též diktatura proletariátu, kterážto je formou vlády zvítězivšího proletariátu. V čele stojí proletářská avantgarda - komunistická strana, jež je nejuvědomělejší částí mas. Proto jí přísluší úloha ukazovat směr, kterým se lid má vydat, odhalovat nepřátele, včetně těch ve vlastních řadách, důsledně analyzovat vývoj všech složek společnosti a být tak nejen vzorem, ale i vůdcem všeho pracujícího lidu. Je zjevné, že po převzetí moci proletariátem ještě existují nepřátelé, jež se snaží započatý vývoj zvrátit. Do doby, než jsou tyto živly eliminovány, musí být zachovávan stát, který je za všech řádů vždy nástrojem vládnoucí třídy k potlačování ostatních. Nutno si uvědomit, že diktatura a demokracie jsou dvěma stranami téže mince. Lze říci, že za každé sociálně-ekonomické formace existovala demokracie, ovšem vždy jen pro příslušníky vládnoucí třídy, která prováděla diktaturu skrze stát, střežící tak výrobní vztahy. Rozdíl oproti všem předchozím podobám státního násilí je, že za socialismu je onou vládnoucí třídou, jež násilí užívá, drtivá většina společnosti, jež musí plně důvěřovat své straně a naopak. Mezi stranou a masami musí být pevné pouto. Lenin ve svém „Státu a revoluci“ píše: „Proletariát potřebuje státní moc, centralizovanou organizaci moci, organizaci násilí jak k potlačení odporu vykořisťovatelů, tak k vedení obrovské masy obyvatelstva, rolnictva, maloměšťáctva a proletářů při „uvádění socialistického hospodářství do chodu.“ Souběžně s tím, jak bude probíhat socialistická přeměna a bude se rozvíjet proletářská demokracie - zespolečenštění výrobních prostředků, likvidace vykořisťování, zapojování nejširších mas do řízení atd. - bude stát, jakož i třídy samotné odumírat.

A teď ke skutečnosti, že eurokomunisté jsou zásadně proti diktatuře proletariátu. Položme si otázku: odmítají-li diktaturu proletariátu, kdo bude vlastně vládnout? Snad buržoazie? Ono vše souvisí se vším; proto když lpějí na zachování staré státní mašinerie, tj. buržoazní, která je svou povahou uspořádaná vykořisťování a odráží třídní charakter kapitalistické společnosti, jsou ochotni dávat příležitost i silám protilidovým a prosazovat postupné reformy ryze buržoazní instituce, jakou je parlament, ani by nebylo příliš divu. Proletariát si nutně musí vytvořit vlastní instituce, které budou vyhovovat jeho zájmům; Lenin například vymyslel pro tehdejší Rusko jako nástroj vlády formu sovětu. Za kapitalismu navíc nikdy nebude uvědomělou celá dělnická třída, což jen podporuje nesprávnost eurokomunistické teze o přechodu k „demokratickému socialismu“ pozvolnou parlamentní cestou, která proto není prakticky uskutečnitelná.

Pokud jde o kladení důrazu na národní zvláštnosti jednotlivých států při výstavbě socialismu, je zcela nesprávné tvrdit, že pojetí marxisticko-leninské takových rozdílů nedbá. Je dáno historickým vývojem, že každá země je jinak rozvinutá, má jiné sociální, hospodářské aj. podmínky. Proto je bezpodmínečně nutné respektovat dané skutečnosti, odlišné podmínky a situace, proto mohou být formy přechodu a samotné budování socialismu rozličné. Přitom se musejí respektovat objektivní i subjektivní faktory, což je kupříkladu

v rozporu s Trockého vizi šíření socialistické revoluce válkou, pokud je „vyvezena“ do oblasti, která k ní ještě není připravena. Ovšem je nezbytné, aby ona rozmanitost tkvěla v jednotě, lze-li to tak říci. Základem všech komunistických stran při plnění své dějinné úlohy musí být skutečnění diktatury proletariátu, likvidace kapitalistických výrobních vztahů, vytvoření socialistické základny, kterou není možné postupně vytvářet za kapitalismu, tak jako se třeba právě kapitalismus začal vyvíjet v lůně feudalismu, kvůli své podstatě, jež je zcela protikladná předchozím základnám antagonistickým, z čehož vyplývá, že politický převrat musí předcházet hospodářskému. Toť dalším důkazem toho, že přechod k socialismu bez revoluce je nere realizovatelný. Samozřejmě výše zmíněný základ, který musí být všem zemím společný, může a vlastně zákonitě musí mít jiné tempo a formu. A v tom je respektování národních zvláštností marxismem-leninismem. „Přechod od kapitalismu ke komunismu musí ovšem vytvořit velkou hojnost a mnohotvárnost politických forem, ale podstata bude přitom nezbytně jedna: diktatura proletariátu.“ (Stát a revoluce)

Eurokomunisté dále odmítají to, co generace nejen dělníků těžce budovaly, odmítají sovětský model socialismu, odmítají leninskou a stalinskou praxi, místo dosažených úspěchů, kterých nebylo málo, vyzdvihují údajné zločiny, nehumánnost, nedemokratičnost komunistických vlád celého východního bloku (a dalších zemí jako Čína, Kuba aj.), které nelidsky likvidovaly opozici a při tom popravily mnoho neviných, potlačovaly lidská práva, které vlastně prostřednictvím byrokracie prováděly diktaturu nikoli proletariátu, ale nad proletariátem. Tímto přístupem jsou nejlepšími spojenci všech odpůrců socialismu - buržoazie, fašistů, imperialistů. A taková z toho těží. Tímto přístupem neustále prohlubují rozkol v mezinárodním dělnickém hnutí, dezorientují masy a ve svém důsledku jsou hlavními činiteli, kteří brání jeho rozvoji. Tímto přístupem ztělesňují revizionismus a oportunistismus, jehož nástup lze výrazně pozorovat od XX. sjezdu KSSS, na němž došlo k překrocení původně Leninovy zásady „mírového soužití“, která v této nové interpretaci de facto znamenala zavření třídního boje, prosazování pozvolné cesty k socialismu prostřednictvím reformem, popírání diktatury proletariátu apod., tedy teze, jež přijali za své právě oni - eurokomunisté. Není od věci připomenout, že těmito kroky sešel Sovětský svaz a následně republiky tzv. východního bloku je správné cesty a ve svých důsledcích znamenaly počátek konce socialistického zřízení a restauraci kapitalismu.

Rozhodně netvrdím, že první pokus o realizaci socialismu dle vědeckých zásad byl bezchybný. Domnívám se ale, že vyzdvihovat pouze chyby a omyly je odporne a zrádcovské. A horší je to ještě tím, že nekladněji hodnotí „komunisty“ typu Chruščova či Gorbačova! Stavím se za vypracování detailní analýzy, která dopodrobna provede kritický výzkum pokud možno všech jevů v socialistických zemích a učiní objektivní závěr, z něhož by se dnešní komunisté poučili, aby se napříště nedopustili stejných pochybení. Dále si nemyslím, že by všichni eurokomunisté měli špatné úmysly a záměrně škodili těm, jejichž zájmy prý hájí a prosazují. Nicméně ať se jim to líbí nebo ne, právě jejich postoje a činy jsou v rozporu s marxismem. A s tím je třeba se do budoucna vypořádat!

Ladislav Zemánek, 23r.
autor je členem SMKČ

AVANTGARDA
časopis marxistov-leninistov Slovenska
Vydané v Považskej Bystrici.
Vedúci redakcie: Martin Jágrík.
www.komunisti.sk
e-mail: posta@komunisti.sk
LEN PRE VNÚTORNÚ POTREBU!

